

# Memleket Şiirleri 01 Adana

– HüseyinBERFE · 17 Mart 2025



Adana yanar, ey yolcu,

Sanma ki yalnız güneşin ateşiyle.

Bu şehir, toprağın bağına düşen közle yanar,

Şalgamın ekşi isyanında,

Biberin kavuran alevinde yanar,

Yüreklere düşen sevdada,

Mertliğin kor gibi sözünde yanar.

Seyhan ağır ağır çağlar taş köprünün altından,

Yüzyılları sırtında taşır da şikayet etmez.

Bu su, savaşlar görmüştür,

Aşk şiiirleri ezberlemiştir,  
Kimini serinletmiş,  
Kimini gözünden okyanus gibi taşırmıştır.  
Ama bazı yaralar vardır ki ey yolcu,  
Ne Seyhan'ın suyu sarar,  
Ne de Toros'tan esen yel unutturur.  
Sokakları dolaş dersen,  
Sıcak asfaltın üstünde gölgelerin bile terlediğini göreceksin.  
Bir köşede mangal tüter, dumanı yükselir göğe,  
Her alevde bir hikâye yanar,  
Her közde bir anı saklıdır.  
Kebap ocak başında pişer ama dostluk sofrada demlenir,  
Bir şişte yalnızca et değil,  
Gecenin derdi, gündüzün çilesi, ve  
En çok da kardeşlik közlenir.  
Burası Adana!  
Öfke burada bilek gibi sıkıdır,  
Sevda burada rüzgâr gibi eser ama samimidir.  
Bir kere "gardaş" dedinse,

Artık aranda yalnızca masadaki ekmek değil,

Yüreğinin yarısı da bölünmüştür.

Gece inince Adana başka bir şehre dönüşür.

Farlar nehirde yankılanır,

Yıldızlar sokaklara iner,

Portakal çiçekleri kokusunu bırakır karanlığın ellerine.

Sabancı'nın minaresinde rüzgâr usulca eski zamanları mırıldanır,

Ve taş köprü, bir sır gibi,

Bin yıldır duyduklarını suya fısıldar.

Adana yanar, ey yolcu,

Ama bil ki,

Bu şehir küle dönmez,

Zira Adana,

Ateşin içinden yürüyerek çıkmış bir şehirdir!

17.03.2025